

Falusi Márton

A HADITUDÓSÍTÓ NEM TUDÓSÍT

1

Kis gázt készít a túsarok, mielőtt
a kuplungot fölengedi, kis hideget
készít a március, mielőtt a tavasz,
mint meggyújtott hajóágyú, elszabadul.

Tűvé teszem a sarkokat a dohányzó
láncszemért, az éjt nappallá, ha átfordul
másik oldalára, mint én, mert horkolok,
és megsimogatsz, hogy hátha abbahagyom.

Végre van időm, hogy járjam a várost,
újrátölthetők a földgáztározók,
és végre van időnk, hogy átgondoljuk,
mi lenne velünk a búzafinomliszt
szilvalekváros péksüteményei,
megőrölt fekete-fehér emberek;
mi lenne velünk a mindent elnyelő
ásításdiplomácia nyelv alól
felszívódó, nyereg alatt puhított,
kőolajban finomított, onnan is kivett
fordulatai nélkül, az egyes szám
első személy régi, képviselhetetlen
álláspontját elfoglalva, egyedül.

Van időm, sőt lenne pontosabb időm is,
csak ne élnek folyton kronologikusan,
magammal nem törődve lehetnék magam,
én madarak, te madaradsz, ő madár,

mi maradunk betűkényszerben, betördelt
derekú, garamond garabonciások,
oda-vissza fordítva dadától dedóig,
anyánktól, apánktól édesen csapongunk.

Ne jöjj hát a posztmodernnel, az mindent
elrontana, hiszen a vers esélye,
az egyetlen, hogy semmi sincs a helyén,
az ész, a szív, a lélek fölcserélhetők,

mielőtt a mondatokban találkoznak,
tengerben raboskodnak a végtelenek,
nincs hozzájuk kijáratunk, átkelők,
bonthatatlan szórend őrzi titkukat.

Csak a ház törvénye, csak az bonthatatlan,
horkolás üt át falain, és árnyék,
milyen szerencse, hogy a természetben
nem fordul elő se határ, se térkép,

se lakosságszám, napjában tizenöt
kilométert menekülök, száz oldalt
olvasok, hogy gőgöm ostromgyűrűbe
szorítsa a világtól elzárt tudást.

2

Európa alaktalan, ötvenes
nő a hétharmincas rendelőpadon,
feszes kontúrjai tankhadosztállyal
volnának megrajzolhatók, az utcák
kitéphetők, akár a varrataim,
a dobpergés Sosztakovics hetedik
szimfóniájából, az irónia
Morus utópiájából, az egyetlen
pontosan elkülöníthető tartozék,
a lényeg, mi bármikor nélkülözhető,

nem úgy, mint a bagatell alkotórészek:
ismertetőjegyeink, az anyagi gond,
a mélakór, a rossz szokás mind semmi.

Mi marad belőlem, ha leválasztom
központról magját: a perifériát,
hiszen nincsen nyugat kelet és dél nélkül,
viszont nem nyugathoz képest kelet és dél!

Mi marad belőlem, miután a szervek
összeköttetéseit, a bűnt megbánom,
mi más tartja össze az oly különböző
fajtájú dolgokat, mint a közös vétek?

A haditudósító nem tudósít
semmiről, elvégre maga a stílus
a háború mikroszkópja alatt válik
apró csodává, a közlés távlatában
észrevétlen, csakhogy senki sem láthat
mások szemével, a magáé viszont
egy a számtalan báméskodó közül;
a kifejezés: vitatható közügy,
mégis magánügyek jutnak a pénzromlás
miatt jegyre kapható fogalomhoz,
mire rájuk kerül a sor, eltörpülnek,
egymáshoz képest mindegyik kicsiny,
egyikük sem részesülhet a nagyságban.

3

Kivárjuk, hogy mindenki megszülessen,
kölcönhatásba lépjenek a szentség
hitekkel felgyorsított részecskéi,
súlytalan hangfoszlányon lebegjenek.

Ha visszagöngyöljük a sorban állók
magnószalagjára énekelt országot,

dallam- és halálsoron elérhető
az általános üres középpontja.

A középület sosem adható át,
csak fényképezhető az utókornak,
hogy az ő utókorának kiállítsa,
és így tovább, ám az a nemzedék fog
rácsodálkozni, amelyik nem érti,
mire szánták, s ára miért rúg ennyire,
vagyis ahhoz, hogy bármi célt szolgáljon,
el kell veszítse épületjellegét;
a haza felújítandó műemlék,
téblábolunk, sört, vattacukrot veszünk,
kitapogatjuk szép golyónyomait,
míg a népstadionban közbeszerzés
fújja meg a hangos himnuszriadót.

Milyen szerencse, hogy a természetben
nem fordul elő tavasz, a gyökerek
hűtővize felforr a torlódásban,
s a virág nem jut el a virágzásig.

Milyen szerencse, hogy a természetben
nem fordul elő eső, a radiátor
megcsapolt agyvizével locsolgatják
a Kárpátok friss betonmedencéjét.

Az egyszeri és megismételhetetlen
emlékezetből vés ki anyagtalan
művet anélkül, hogy formába öntené,
besorozza tapasztalatnak a szót.

Céltalanul bolyongok, városszerte
suttognának rólam, ha nem merülne
mély álmodba kontinensünk, Atlantisz,
nyaldosná bokámat sekély ébrenléted.

Megtelt álmomból szerelem szorít ki,
oszd meg tiédet, hol egyesülhetünk,
nem különül el külső és belső erő,
szabály és tett, pusztítás és teremtés.

Látómezőn vetek hajszálkeresztet,
harangból vizet hozok le, kútból szót
hozok fel, névtelen holtta nyilvánulok
akkora gödörben, akár az égbolt.

*Kapcsolódás II., 2020
(24,5 x 19,5 cm, fametszet)*